



குறுந்தொகையில் தமிழர் வாழ்வியல்

சி. கவிதா ^{அ. *}, மா. நடராசன் ^அ

^அ தமிழ் உயராய்வு மையம், யாதவர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), மதுரை-625014, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Life of Tamil Peoples in Kuruntokai

C. Kavitha ^{அ. *}, M. Natarajan ^அ

^அ Department of Tamil, Advanced Tamil Research Center, Yadava College (Autonomous), Madurai-625014, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
kavithaycam@gmail.com

Received: 22-03-2022
Revised: 04-07-2022
Accepted: 13-07-2022
Published: 30-07-2022



ABSTRACT

The Sangam Age is the first period in the history of Tamil literature. Sangam literature is a clear mirror of the life style of the people who lived in the Sangam Age. The Sangam literature also contains references to the customs, beliefs, trade practices, royal character, marriage practices, etc. of the society of the time. Many truths sung in Sangam literature have conquered time and space and are eternal truths. Tamils have lived their lives happily through Kuruntokai. Especially in domestic life, there was an understanding and a maturity of compromise. It is also known that they have lived by the principles of hospitality, material pursuit, and immeasurable love.

Keywords: Sangam Age, Kuruntokai, Hospitality, Sangam literature

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முதன்முறையாக இடம் பிடிக்கின்ற காலம் சங்க காலமாகும். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தும் காலக் கண்ணாடியாகச் சங்க இலக்கியம். அக்காலச் சமுதாயத்தின் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், வணிகமுறைகள், அராசர்களுடைய பண்புகள், திருமண முறைகள் போன்ற பலவற்றைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும் சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம்.

‘அரிதரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது’ என்பார் அறிவிற் சிறந்த ஓளவைப் பிராட்டியார். பெறுதற்கரிய மானிடப் பிறவியைப் பெற்ற மக்கள் மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ்வதற்குச் சில நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றுதல் வேண்டும். ‘எப்படியாவது வாழலாம்’ என்பதை விடுத்து ‘இப்படித்தான் வாழ வேண்டும்’ என்று மனத்தில் உறுதி மேற்கொண்டு செயலில் அதனை நடத்திக் காட்டுதல் வேண்டும்” என்ற செய்தியை சி.பாலசுப்பிரமணியன் வாழ்வியல் நெறிகள் என்னும் நூலில் கூறியுள்ளதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது (Balasubramanian, 1990).

சங்க இலக்கியங்களுள் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் இரண்டாவதாக வைத்து எண்ணப்படுவது குறுந்தொகை. இது ‘நல்ல’ என்ற அடைமொழி பெற்றுச் சிறந்து விளங்குகிறது. இந்நூல் தமிழர்களின் வாழ்வியலைப் படம் பிடிக்கும் பெட்டகமாக விளங்குகிறது. உவமையழகு படிப்பவர்க்கு இன்பம் தரும்படி செய்யும் இயல்புடையதாக அமைந்துள்ளது. பூரிக்கோ தொகுத்த இக்குறுந்தொகை வழியே தமிழர்களின் வாழ்வியலைப் பற்றிக் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இல்லற மாண்பு

சங்க கால மக்கள் இல்லறத்தையே நல்லறமாகப் போற்றிப் பேணி வளர்த்து வந்தமையை குறுந்தொகைப் பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. “பழந்தமிழ் மக்கள் இல்லற வாழ்க்கையையே பெரிதும் பாராட்டி வந்தனர். ஒருவனும் ஒருத்தியும் இணைந்து வாழ்வாங்கு வாழ்வாராயின் அவர்களுக்கு வீடுபேறு தனாக வந்தெய்தும் என்பது தமிழரின் கொள்கையாக இருந்தது” புதிதாகத் திருமணம் புரிந்த தலைவனும் தலைவியும் இல்லற வாழ்வை இனிமையாகத் துவங்குகிறார்கள் (Pillai, 2000). தலைவி செல்வர் வீட்டில் பிறந்து செழிப்புடன் வளர்ந்தவள். தலைவி சமைக்கத் தெரியாதவள் இருப்பினும் தன் கையால் தலைவனுக்கு சமைத்துத் தர வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் தயிர்க்குழம்பைத் தயார் செய்கிறாள். கட்டித் தயிரைக் கையால் பிசைந்து கையைக் கழுவாமல் அப்படியே தன் தூய ஆடையில் துடைத்துக்கொண்டாள். குழம்பைத் தாளிக்கும் போது ஏற்பட்டப் புகை அவளது கண்களில் பட்டு அவள் மையிட்ட கண்களைக் கலங்கச் செய்தது. இவ்வாறு அவள் அன்புடன் செய்த குழம்பைத் தன் கணவனுக்கு இடுகிறாள். அவனும் குழம்பு மிகவும் இனிதாக உள்ளதாகப் பாராட்டி மகிழ்ந்து உண்கிறான். அதைப் பார்த்த அவள் முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்கிறது. இதனைச் சொல்வதற்கு வார்த்தையே இல்லை. இது மனத்தினால் ஏற்படும் ஒரு இன்பமான மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இது ஒரு நல்ல குடும்பம் என்பதைக் காட்டும் அரிய காட்சியாக இருந்தது.

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடிக்

குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்

தூன்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதுஎனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே” (Tamilannal, 2002)

இந்நிகழ்வின் மூலம் தன்னுடைய மனைவி செய்த உணவின் தன்மை எத்தகையதாயினும் அவள் அன்புடன் செய்ததால் இனிது எனப் பாராட்டி மகிழும் கணவனின் மனப்பாங்கையும் நற்பண்பையும் உணரமுடிகிறது. கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் எவ்வாறு அன்புடன் வாழவேண்டுமென்ற நற்கருத்தை வலியுறுத்துவதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

விருந்தோம்பல்

தமிழரின் சிறந்த அறமாக விளங்குவது விருந்தோம்பல் பண்பாகும். நம் இல்லம் நாடி வரும் விருந்தினர்களை அன்புடன் வரவேற்று உபசரிப்பது தமிழர் பண்பாடாகும். விருந்தினர் மனம் மகிழுமாறு முகமலர்ச்சியுடன் விருந்து படைப்பதை கடமையாகப் போற்றினர். நெய்யோடு வெண்ணெய் அரிசியால் சமைத்த வெண்ணெல் சோற்றையும் ஏழு கலங்களில் இட்டு காக்கைக்கு வைப்பர். தலைவியின் துன்பத்தை நீக்க விருந்தினர் வருமாறு கரைந்த காக்கைக்கு உணவு வைத்தல் பழங்கால மரபாகும். அவ்வழக்கம் இன்றளவிலும் நடைமுறையில் உள்ளது.

“பல்ஆ பயந்த நெய்யின் தொண்டி

முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு

எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிதுஎன் தோழி

பெருந்தோள் நெகிழ்த்த செல்லற்கு

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே”

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்ற பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டில் நம்பிக்கையை விளங்குகிறது (Tamilannal, 2002).

செல்லும் விருந்தினரையும் போற்றி வரும் விருந்தையும் எதிர் பார்த்திருப்பவன் வானத்துத் தேவர்களுக்கு நல்ல விருந்தினன் ஆவான் என்று

“செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்

நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு”

திருக்குறள் விருந்தோம்பலைப் பற்றி எடுத்துரைக்கிறது (Parimelalhagar, 2008).

கார்காலத் தொடக்கத்தில் குளிர்காற்று வீசும் வேளையில் பிச்சை ஏற்று வாழும் துறவிகளுக்கு வெண்சோற்றுடன் செம்பு நிறைய வெந்நீரைத் தந்து உபசரித்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

“ஆசுஇல் தெருவின் நாய்இல் வியன்கடைச்

செந்நெல் அமலை வெண்மை வெள்ளிமுது

ஓர்இல் பிச்சை ஆர மாந்தி

அற்சிர வெய்ய வெப்பத் தண்ணீர்

சேமச் செப்பில் பெறீஇயரோ”

இந்நிகழ்வின் மூலம் வறிய ஒருவருக்கு இனிய சோறு தந்ததுடன் குளிர் நீங்கும் பொருட்டு வெந்நீர் பருகத் தந்துள்ளனர். விருந்தினர்களை எங்ஙனம் உபசரிக்க வேண்டும் என்பதை நமக்குப் புலப்படுத்துவதாக அமைகின்றது (Tamilannal, 2002).

வினையே ஆடவர்க்கு உயிர்

வினையின்கண் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து போக முற்படுகிறான். இதனை அறிந்த தலைவின் வருந்துகிறான். அவளைத் தோழி தேற்றுகிறாள்.

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாள்நுதல்

முனைஉறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர் உன

தமக்குஉரைத் தோரும் தாமே

அழாஅல் தோழி அழுங்குவர் செலவே”

பொருள் தேடிச் செல்லுதல் என்பது ஆடவருக்கு உயிர் போன்றது. அவருடைய தலைவியாக உள்ள நீயும் அவருக்கு உயிர் போன்றவள் (Tamilannal, 2002). எனவே நீ வருத்தத்துடன் இருந்தால் அவர் வினையின்கண் செல்லும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விடுவார். அதனால் வருந்துவதைக் கைவிட வேண்டும். அப்போது தான் அவர் வினைமுடித்து வெற்றியுடன் திரும்புவார் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறுகிறாள்.

இதன் மூலம் பொருட் ஈட்டும் பொருட்டுத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து நெடுந்தொலைவு சென்று திரும்புவதை சங்ககால மக்கள் போற்றி வந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

அளவிடமுடியாத அன்பு

தலைவன் மீது அன்பு தலைவி கொண்ட அன்பை அளவிட முடியாது என்பதை பின்வரும் பாடலால் உணரலாம்.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவு இன்றே சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”

தலைவன் மீது தலைவி கொண்ட அன்பானது பூமியைவிட அகலமானது (Tamilannal, 2002). வானத்தை விட உயர்ந்தது. கடல் நீரைவிட அளத்தற்கு அரிய ஆழமானது என்று தலைவன் மீது அளவிடமுடியாத அன்பைக் கொண்டிருந்ததை இக்குறுந்தொகைப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தில் பாடப்பட்டுள்ள பல உண்மைகள் இடத்தையும் காலத்தையும் வென்று என்றும் நிலைபெற்ற உண்மைகளாகத் திகழ்கின்றன. குறுந்தொகையின் வழியாக தமிழர்கள் தங்களுடைய வாழ்வை இன்பமாக வாழ்ந்துள்ளனர். குறிப்பாக இல்லற வாழ்வில் புரிதலும் விட்டுக் கொடுத்துப் போகும் மனப்பக்குவத்துடனும் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. மேலும் விருந்தோம்பல் பொருள் தேடுதல் அளவிடமுடியாத அன்பு போன்ற நெறிகளை வாழ்வியலோடு வகுத்து வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

References

- Balasubramanian, C. (1990) Valviyal Nerikal, Narumalar Pathippagam, Chennai, India
Parimelalhagar, (2008) Thirukural moolamum Uraiyum, Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevely, Limited, Chennai, India
Pillai, K.K. (2000) Tamilaga varalaru makkalum panpadum, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India
Tamilannal, (2002) Kurunthogai, Kovilur Madalayam, Kovilur, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:



© The Author(s) 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License